

Α.Σ.

Αριθμός 1448/2009

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Δ' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Πετράκη, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αθανάσιο Πολυζωγόπουλο, Ελευθέριο Μάλλιο, Γεωργία Λαλούση και Βασιλική Θάνου-Χριστοφίλου, Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 19 Δεκεμβρίου 2008, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη για να δικάσει μεταξύ:

Του αιτούντος: Σωματείου «ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ» που εδρεύει στη Φλώρινα και εκπροσωπείται νόμιμα από την προσωρινή διοικούσα επιτροπή που αποτελείται από τους: 1) Πέτρο Δήμητση του Κυριάκου, 2) Ιωάννη Γκότση του Αθανασίου, 3) Παναγιώτη Αναστασιάδη του Ιωάννη, 4) Γεωργία Πετροπούλου του Αλεξάνδρου, 5) Ελευθέριο Μάντζα του Βασιλείου, 6) Πέτρο Βασιλειάδη του Μιχαήλ, 7) Ηλία Δαφόπουλο του Γεωργίου, κατοίκους

Φλώρινας, το οποίο εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του Ευτυχία Τελλή και κατέθεσε προτάσεις.

Της καθ' ης η αίτηση: 243/2005 απόφασης του Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 24/7/2003 αίτηση του αιτούντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Φλώρινας. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 243/2003 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 243/2005 του Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας.

Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί το αιτών με την από 22/6/2007 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, το αιτών παραστάθηκε όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Η Εισηγήτρια Αρεοπαγίτης Βασιλική Θάνου-Χριστοφίλου, ανέγνωσε την από 11/12/2008 έκθεσή της, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της από 22/6/2007 αίτησης αναίρεσης κατά της 243/2005 απόφασης του Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας.

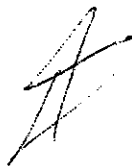
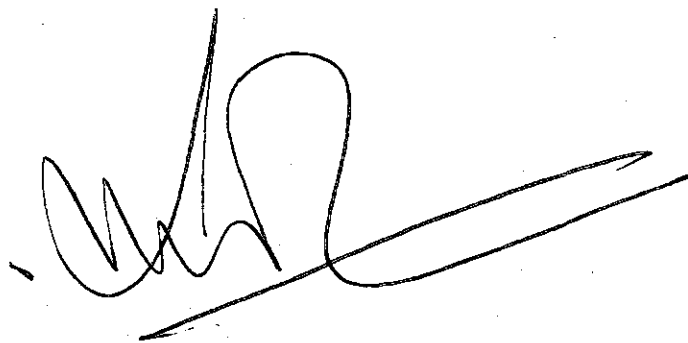
Η πληρεξούσια του αιτούντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Ι. Κατά τη διάταξη του άρθρου 12 παρ.1 του Συντάγματος, με την οποία κατοχυρώνεται το δικαίωμα της

ΕΦΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

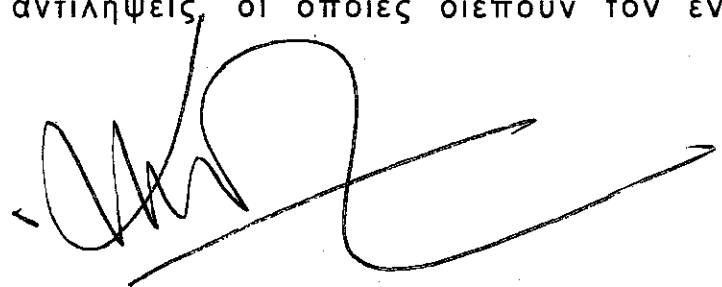
Βάνου

συνένωσης, «οι Έλληνες έχουν το δικαίωμα να συνιστούν ενώσεις και μη κερδοσκοπικά σωματεία, τηρώντας τους νόμους, που ποτέ όμως δεν μπορούν να εξαρτήσουν την άσκηση του δικαιώματος αυτού από προηγούμενη άδεια». Επίσης, με την από 4 Νοεμβρίου 1950 Σύμβαση της Ρώμης «δια την προάσπιση των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών» (ΕΣΔΑ), ορίζονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: α) Στο άρθρο 9 παρ. 1 εδαφ. α' ότι κάθε πρόσωπο δικαιούται στην ελευθερία σκέψης, συνείδησης και θρησκείας. Στην παρ. 2 δε του ίδιου άρθρου ότι η ελευθερία εκδήλωσης της θρησκείας ή των πεποιθήσεων δεν επιτρέπεται να αποτελέσει αντικείμενο άλλων περιορισμών πέρα από αυτούς που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα σε δημοκρατική κοινωνία, για τη δημόσια ασφάλεια, την προάσπιση της δημόσιας τάξης, υγείας και ηθικής, ή την προάσπιση των δικαιωμάτων και ελευθεριών των άλλων), β) Στο άρθρο 10 παρ. 1 εδάφ. α' και β' ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία έκφρασης και ότι το δικαίωμα τούτο περιλαμβάνει την ελευθερία γνώμης ως και την ελευθερία λήψης ή μετάδοσης πληροφοριών ή ιδεών, χωρίς επέμβαση δημοσίων αρχών και ασχέτως συνόρων και στην παρ. 2 του ίδιου άρθρου ότι η άσκηση των ελευθεριών τούτων, συνεπαγόμενη καθήκοντα και ευθύνες, δύναται να υπαχθεί σε ορισμένες διατυπώσεις, όρους και περιορισμούς που προβλέπονται από το νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα σε δημοκρατική κοινωνία για την εθνική ασφάλεια,

την εδαφική ακεραιότητα ή δημόσια ασφάλεια, την
προάσπιση της τάξης και πρόληψη του εγκλήματος, την
προστασία της υγείας και της ηθικής, την προστασία της
υπόληψης ή των δικαιωμάτων των τρίτων γ) Στο άρθρο 11
παρ. 1 ότι κάθε πρόσωπο έχει δικαίωμα στην ελευθερία
του συνέρχεσθαι ειρηνικώς και στην ελευθερία
συνεταιρισμού, συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος
ίδρυσης μετ' άλλων συνδικάτων και προσχώρησης σε
συνδικάτα με σκοπό την προάσπιση των συμφερόντων τους.
Στη δε παρ. 2 εδαφ. α' του ίδιου άρθρου, ότι η άσκηση των
δικαιωμάτων αυτών δεν επιτρέπεται να υπαχθεί σε άλλους
περιορισμούς πέρα από αυτούς που προβλέπονται από το
νόμο και αποτελούν αναγκαία μέτρα, σε δημοκρατική
κοινωνία, για την εθνική ασφάλεια, τη δημόσια ασφάλεια,
την προάσπιση της τάξης και πρόληψη του εγκλήματος, την
προστασία της υγείας και της ηθικής ή την προστασία των
δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων. Από τις
προπαρατιθέμενες διατάξεις των εν λόγω άρθρων 9, 10 και
11 της ΕΣΔΑ συνάγεται, ότι η δημόσια τάξη είναι θεμιτός
περιορισμός των δικαιωμάτων που προβλέπονται από τις
διατάξεις αυτές. Η δημόσια δε τάξη, η προς την οποία
αντίθεση του σκοπού του σωματίου δημιουργεί λόγο μη
αναγνώρισης του από το δικαστήριο, αποτελείται από
θεμελιώδεις κανόνες και αρχές, που κρατούν σε ορισμένο
χρόνο στη χώρα και απηχούν τις δικαιοτικές, κοινωνικές,
οικονομικές πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές, ηθικές και
άλλες αντιλήψεις, οι οποίες διέπουν τον έννομο βιοτικό

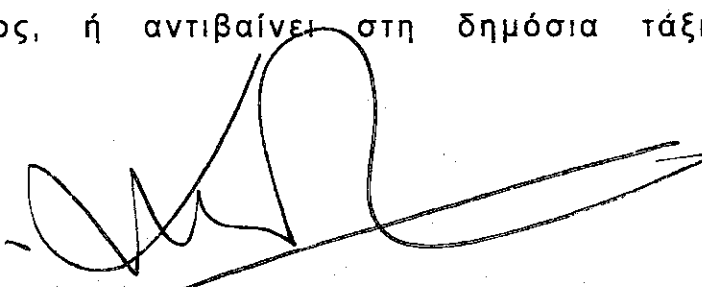
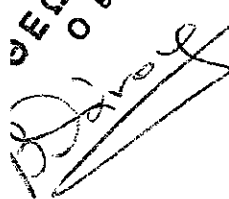
ΕΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής
Ανεξ.

ρυθμό αυτής. Αντίθεση προς τη δημόσια τάξη υπάρχει, όταν προσβάλλονται οι αντιλήψεις αυτές και διαταράσσεται ο βιοτικός ρυθμός (ΟΛΑΠ 6/1990, 17/1999, 4/2005). Ας σημειωθεί ότι το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, ενόψει της πιο πάνω διάταξης του άρθρου 11 της ΕΣΔΑ, με την απόφαση του της 17-2-2004, που εκδόθηκε στην υπόθεση Gorzelik και λοιπών κατά της Πολωνίας, μετά από ατομική προσφυγή κατά του Πολωνικού Κράτους, για άρνηση των αρχών αυτού να προβούν στην επίσημη κατάχώρηση του σωματίου των ασκούντων την προσφυγή, υπό την επωνυμία «Ένωση των προσώπων Σιλεσιανής ιθαγενείας», έκρινε ότι: Η ελευθερία συνεταιρισμού δεν είναι απόλυτη και πρέπει να γίνει δεκτό, ότι όταν ένα σωματείο, δια των δραστηριοτήτων του ή των προθέσεων, τις οποίες δηλώνει ρητώς ή σιωπηρώς στο πρόγραμμα του, θέτει σε κίνδυνο τους θεσμούς του Κράτους ή τα δικαιώματα και τις ελευθερίες άλλων, το άρθρο 11 (της ΕΣΔΑ) δεν αποστερεί από τις αρχές ενός Κράτους την εξουσία προστασίας των εν λόγω θεσμών και προσώπων και ότι τούτο απορρέει και από την παρ. 2 του άρθρου 11 και από τις θετικές υποχρεώσεις του Κράτους, δυνάμει του άρθρου 1 της Συμβάσεως, να αναγνωρίζει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των προσώπων, τα οποία εξαρτώνται από τη δικαιοδοσία του (σκέψη 94 της απόφασης αυτής). Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο, που δίκασε επί της ασκηθείσας από τους αιτούντες – νυν αναιρεσεύοντες έφεσης, της στρεφόμενης κατά της απόφασης του

Πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, με την οποία είχε απορριφθεί η από 24-7-2003 αίτηση αυτών, περί αναγνώρισης του Σωματείου «Στέγη Μακεδονικού Πολιτισμού», δέχθηκε τα εξής: Οι αιτούντες είναι μέλη της προσωρινής διοικούσας επιτροπής του υπό σύσταση σωματείου, με έδρα την πόλη της Φλώρινας και με την επωνυμία « ΣΤΕΓΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ». Για την ευδοκίμηση της αιτήσεώς τους, περί αναγνώρισεως του προαναφερόμενου σωματείου, προσκομίζουν όλα τα απαιτούμενα από το νόμο (άρθρα 78-80 ΑΚ) στοιχεία, μεταξύ των οποίων και το από 19-6-2003 καταστατικό του, που αποτελείται από 25 άρθρα, με τα οποία ορίζονται τα σχετικά με την ίδρυση και τη λειτουργία του. Στο άρθρο 2 του καταστατικού ορίζεται ότι σκοπός του σωματείου είναι, μεταξύ άλλων, «η πολιτιστική αποκέντρωση και η προστασία των πνευματικών και καλλιτεχνικών εκδηλώσεων και παραδόσεων των μνημείων πολιτισμού και γενικά η διάσωση και διάδοση Μακεδονικού πολιτισμού. Η διατήρηση και καλλιέργεια της μακεδονικής γλώσσας- « ΜΑΚΕΔΟΝΣΚΙ», ως μέσα δε για την επίτευξη του άνω σκοπού αναφέρεται ότι είναι, οι ομιλίες, τα δημοσιεύματα, τα διαβήματα κάθε μορφής, καθώς και η συνεργασία του σωματείου με άλλα σωματεία που έχουν κοινούς σκοπούς, την τοπική αυτοδιοίκηση και τους άλλους αρμόδιους δημόσιους ή ιδιωτικούς φορείς. Ο προαναφερόμενος σκοπός του σωματείου αποτελεί αντικείμενο έρευνας, για να διαπιστωθεί, εάν είναι σύννομος, ή αντιβαίνει στη δημόσια τάξη, υπό την

ΠΡΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αναλυθείσα παραπάνω έννοια αυτής, ή δημιουργεί σύγχυση αναφορικά με τη σωματειακή δράση των μελών του. Προς τούτο, κρίσιμα είναι τα σημεία που αφορούν στην επικαλούμενη «διάσωση και διάδοση Μακεδόνικου πολιτισμού», όπως και τη « διατήρηση και καλλιέργεια της μακεδονικής γλώσσας «ΜΑΚΕΔΟΝΣΚΙ».

Όπως είναι γνωστό, τα τελευταία χρόνια η Ελλάδα βρίσκεται σε αντιπαράθεση με το Κράτος των Σκοπίων (FYROM), εξ αιτίας της αυθαίρετης και ιστορικά ατεκμηρίωτης αξιώσεως του τελευταίου να αναγνωρισθεί διεθνώς ως Κράτος, με το όνομα «Μακεδονία». Προκειμένου να αποκατασταθεί η ιστορική αλήθεια ως προς το σφετερισμό του ονόματος της Μακεδονίας από το νεοσυσταθέν Κράτος των Σκοπίων (FYROM), το οποίο επιχειρεί να αποκτήσει εθνική ταυτότητα με όνομα που αποτελεί ιστορική, πολιτιστική και εθνική κληρονομιά της Ελλάδας, είναι αναγκαίο να επισημανθούν συνοπτικά τα ακόλουθα ιστορικά δεδομένα. Ο όρος Μακεδονία, από αρχαιότατων χρόνων είναι όρος ιστορικός και γεωγραφικός και όχι εθνολογικός. Οι Μακεδόνες δεν είναι, ούτε υπήρξαν κατά το πρόσφατο και το απώτερο παρελθόν, ιδιαίτερος εθνολογικός σχηματισμός. Απλώς, ως Μακεδόνες, ονομάζονται ανέκαθεν οι κάτοικοι της γνωστής από την αρχαιότητα περιοχής της Ελληνικής Μακεδονίας, όπως αντίστοιχα ονομάζονται, Θράκες, οι κάτοικοι της Θράκης, Θεσσαλοί, οι κάτοικοι της Θεσσαλίας κ.ο.κ., χωρίς να υπάρχει αντίστοιχα Θρακική ή Θεσσαλική Εθνικότητα.

Επομένως, Μακεδόνες κατά την εθνικότητα δεν υπάρχουν και ούτε μπορούν να «δημιουργηθούν», στα πλαίσια του συλλογικού αυτοπροσδιορισμού των κατοίκων της ευρύτερης γεωγραφικής περιοχής της Μακεδονίας, όπως πιο κάτω αναφέρεται. Επιπλέον, οι αρχαίοι Μακεδόνες, ήταν αναμφισβήτητα Έλληνες, δωρικό ή κατ' άλλη έκδοση, αιολικό φύλο. Το όνομα Μακεδονία αναφέρεται για πρώτη φορά από τον Ηρόδοτο, έχει δε γνήσια Ελληνική, δωρικής προέλευσης, ρίζα, «Μακεδνός ή Μακεδανός», που σημαίνει μακρύς, υψηλός, λόγω του ύψους των Μακεδόνων, όπου μάκος = μήκος (Ηροδότου Ιστορίαι Α, 56). Ήδη από τον 1^ο π.Χ. αιώνα ο μεγάλος γεωγράφος της αρχαιότητας Στράβων, διαπίστωνε : «Εστίν ούν Ελλάς και η Μακεδονία» (Στράβων, Γεωγραφικά, VII.9). Ως Έλληνες, οι αρχαίοι Μακεδόνες, χρησιμοποιούσαν την ίδια, με τους Έλληνες της νομίμου Ελλάδας γλώσσα, πίστευαν στους ίδιους θεούς και είχαν τον ίδιο (Ελληνικό) πολιτισμό. Ο αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος Αριστοτέλης υπήρξε δάσκαλος του Μεγάλου Αλεξάνδρου και τα ευρήματα της Βεργίνας αποτελούν σταθμούς της παγκόσμιας ιστορίας και στοιχεία του παγκόσμιου πολιτισμού που αποδεικνύουν την ελληνικότητα της Μακεδονίας. Αντίθετα, οι Σλάβοι, δηλαδή τα διάφορα σλαβικά φύλα που εμφανίσθηκαν στην περιοχή των Βαλκανίων, βορείως της Μακεδονίας, κατά τον 7^ο μ.Χ. αιώνα, δεν έχουν καμία σχέση με τους αρχαίους Έλληνες Μακεδόνες. Μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους των ετών 1912-1913, που είχαν ως αποτέλεσμα την απελευθέρωση,

ΠΕΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

πλην άλλων περιοχών, και της Μακεδονίας, από την Οθωμανική κυριαρχία και το τέλος του Α' Παγκοσμίου Πολέμου, οριοθετήθηκαν οριστικώς τα σύνορα μεταξύ Ελλάδας αφενός και Σερβίας και Βουλγαρίας αφετέρου. Κατόπιν Διεθνών Συμφωνιών και ιδίως της συνθήκης του NEUILLY, που ίσχυσε από το 1919, το μεγαλύτερο τμήμα της Μακεδονίας, με τη γεωγραφική του όρου έννοια, περιήλθε στην Ελλάδα, ήτοι το 51,5%, ενώ στη Σερβία περιήλθε το 38,4% και στη Βουλγαρία το 10,1% αυτής. Έτσι, η αρχαία (κλασική) Μακεδονία, η επονομαζόμενη από γεωγραφική άποψη «Μείζων Μακεδονία», που περιλαμβάνονταν μεταξύ Αιγαίου Πελάγους και των ορέων Καμβούνια, Πιέρια και Όλυμπος προς νότο, των λιμνών Αχρίδα και Πρέσπες, και των ορέων Μπαμπούνα, Σκόμιον, Ροδόπη προς Βορρά, του ποταμού Νέστου, ανατολικά και των ορέων Γράμμος και Πίνδος, δυτικά, κατατμήθηκε εν μέρει, μεταξύ των παραπάνω Κρατών, όπως έχει εκτεθεί. Πρέπει να σημειωθεί ότι λόγω της ελευθέρως διακίνησης των πληθυσμών, κατά τους χρόνους της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, είχαν εγκατασταθεί στην Ελλάδα, ιδίως στην περιοχή της Δυτικής Μακεδονίας, Βούλγαροι, σλαβόφωνοι, που είχαν σλαβική εθνική συνείδηση. Μετά την οριστικοποίηση των συνόρων, κατά τα προεκτεθέντα, οι περισσότεροι απ' αυτούς διασκορπίσθηκαν στην περιοχή των Σκοπίων, ή μετανάστευσαν σε διάφορα Κράτη. Οι ολίγοι εναπομείναντες στην Ελλάδα και συγκεκριμένα, στους νομούς Φλώρινας και Έδεσσας, εδήλωσαν Ελληνική

Εθνικότητα και έτσι, από την εποχή εκείνη έπαυσε να υπάρχει θέμα σλαβικής μειονότητας. Πριν από το 1944 «Μακεδονία» ως σλαβικό κράτος και «Μακεδονικό Έθνος», ως ιδιαίτερη εθνότητα ήταν έννοιες παντελώς άγνωστες. Στις 2-8-1944, κατά τη διάρκεια της Γερμανικής Κατοχής, ο Κροάτης Τίτο δημιούργησε το Γιουγκοσλαβικό ομόσπονδο κράτος (ένα από τα έξι της τότε Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Γιουγκοσλαβίας που προέκυψε ως ενιαίο Κράτος το 1918), της λεγόμενης Δημοκρατίας της Μακεδονίας, με πρωτεύουσα τα Σκόπια. Έως τότε, οι κάτοικοι της περιοχής των Σκοπίων δεν είχαν ούτε σερβική, ούτε βουλγαρική, παρά τα φιλοβουλγαρικά αισθήματα των περισσότερων κατοίκων της και πολύ περισσότερο, δεν είχαν «μακεδονική» εθνική συνείδηση. Την τελευταία, τους έπεισε να την αποκτήσουν ο Τίτο, προκειμένου να αποκολλήσει τους Σκοπιανούς από το άρμα των Βουλγάρων, έχοντας ως απώτερο σκοπό, την σύσταση ενιαίου μακεδονικού κράτους, υπό σλαβικό μανδύα και την έξοδο της χώρας του στο Αιγαίο. Είναι χαρακτηριστικό ότι, στην περίοδο του μεσοπολέμου, η κυβέρνηση του Βελιγραδίου υποστήριζε, ότι οι κάτοικοι της περιοχής Σκοπίων ήταν Σέρβοι. Αργότερα, όμως, για να υποβοηθηθεί η προσπάθεια «μακεδονοποίησης» του πληθυσμού της Λ. Δ. Μακεδονίας, που κατοικείτο τότε από ακαθόριστης εθνικότητας πληθυσμούς, με υπεροχή των σλαβόφωνων, αλβανόφωνων και τουρκόφωνων, έπρεπε να αναπτυχθούν όλα εκείνα τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν ένα λαό, ως διαφορετικό έθνος,

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

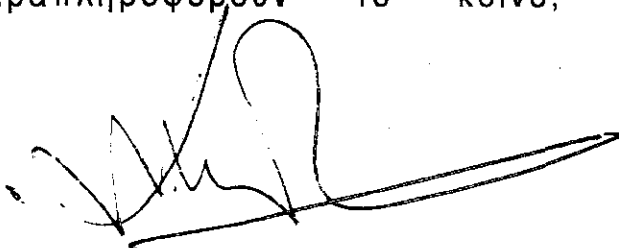
[Handwritten signature]

[Large handwritten signature]

[Small handwritten mark]

δηλαδή η γλώσσα, η ιστορία και ο πολιτισμός. Καταρχήν, ιδιαίτερη φροντίδα δόθηκε στη λεγόμενη « μακεδόνικη» γλώσσα, που αποτελείτο κατά βάση από λέξεις σλαβικής προέλευσης, εμπλουτισμένη και με ελληνικές αυτούσιες ή παραλλαγμένες, καθώς επίσης και λέξεις τουρκικές, βλάχικες, αλβανικές κ.λ.π. Το ιδίωμα αυτό στην ουσία ήταν η δυτική διάλεκτος της βουλγαρικής γλώσσας, την οποία ομιλούσαν οι κάτοικοι της περιοχής των Σκοπίων. Μετά το 1944, Σκοπιανοί γλωσσολόγοι προσπάθησαν να αφαιρέσουν όλα τα βουλγαρικά στοιχεία από τη διάλεκτο αυτή και να τα αντικαταστήσουν με λέξεις σερβοκροατικές, ώστε να μπορεί η λεγόμενη « μακεδόνικη» γλώσσα, έτσι όπως εξελίχθηκε, να γίνει πλέον κατανοητή από τους σερβοκροατικούς πληθυσμούς της βόρειας Γιουγκοσλαβίας. Ακόμη δόθηκε ιδιαίτερη σημασία στην εκ των υστέρων « κατασκευή» της ιστορίας του «Μακεδονικού» έθνους. Το Δεκέμβριο του 1948 ιδρύθηκε στα Σκόπια το Ινστιτούτο Εθνικής Ιστορίας του Μακεδονικού Λαού. Το ενδιαφέρον των Σκοπιανών ιστορικών επικεντρώθηκε στην απόδειξη της υπάρξεως ενός ξεχωριστού «μακεδονικού» έθνους, έστω και αν το « έθνος» τούτο, στο παρελθόν, δεν είχε δώσει σημεία ζωής. Στη συνέχεια, οι πολιτικοί των Σκοπίων δεν περιορίσθηκαν στην προσπάθεια τους « μακεδονοποίησης» του πληθυσμού της περιοχής. Για να ευαισθητοποιήσουν τα πλήθη, αλλά και τη Διεθνή Κοινότητα, δημιούργησαν μία « Μεγάλη ιδέα» περί πλήρους εθνικής αποκατάστασης του «Μακεδονικού» έθνους, διακηρύσσοντας ότι η Μακεδονία στο σύνολο της,

δηλαδή τα τρία Βιλαέτια (περιφέρειες) της αυθαίρετης τότε διαίρεσης της τουρκικής Διοίκησης στη Μακεδονία, κατά τους χρόνους της Οθωμανικής κυριαρχίας, που είχαν ως πρωτεύουσες τη Θεσσαλονίκη, το Μοναστήρι και τα Σκόπια, είναι χώρα σλαβική, και ως προς την ιστορική της προέλευση και ως προς την εθνική της σύσταση. Γι' αυτό (κατά τη « Μεγάλη Ιδέα»), πρέπει να ενωθεί και να αποτελέσει ένα ενιαίο κράτος, δεδομένου ότι μετά το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μόνο το Γιουγκοσλαβικό Τμήμα της Μακεδονίας αποκαταστάθηκε εθνικά, στα πλαίσια της Γιουγκοσλαβικής Ομοσπονδίας (θεωρία του «αλυτρωτισμού»). Η προβολή αυτής της «Μεγάλης Ιδέας» στα Σκόπια και στο εξωτερικό δημιούργησε τις σημερινές προστριβές με την Ελλάδα, η οποία δεν είναι δυνατό να ανεχθεί αυτή την έστω «ακαδημαϊκή», καταρχήν, προσβολή της ακεραιότητας του εδάφους της και της ομοιογένειας του πληθυσμού της, που επιχειρείται από την πλευρά των Σκοπίων. Εξάλλου, ουδείς πολιτισμένος λαός μπορεί να ανεχθεί την πλαστογράφηση της Ιστορίας του. Στην προσπάθεια αυτή των Σκοπίων που άρχισε μετά τη διάσπαση της Γιουγκοσλαβίας, αφότου το κράτος των Σκοπίων απέκτησε οντότητα, το έτος 1991, εντάσσεται η διάδοση των παραπάνω ιδεών από διάφορους εθνικιστές μετανάστες, οι οποίοι, μέσω οργανώσεων και σωματείων, που δρουν κυρίως στο εξωτερικό (Αυστραλία, Καναδά, ΗΠΑ), με ομιλίες, συγκεντρώσεις, εκδηλώσεις πολιτιστικές κλπ παραπληροφορούν το κοινό, δημιουργώντας

εσφαλμένες περί υπέρθεως «Μακεδονικού» έθνους και παράλληλα, καλλιεργούν και την ιδέα του «αυτρωτισμού» όπως προεκτέθηκε επιχειρήτως να δημιουργήσουν αποσχιστικές τάσεις, θέτοντας και το ανύπαρκτο θέμα της λεγόμενης «μακεδονικής μειονότητας» που ζει στην Ελλάδα. Μάλιστα για το θέμα αυτό προσέφυγαν στο Συμβούλιο Αθροπίων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ στη Γενεύη, το Μάιο του 1990, ενώ, τον Ιούνιο του ίδιου έτους, έθεσαν και πάλι το ίδιο θέμα στα πλαίσια της Συνδιάσκεψης της ΔΑΣΕ στην Κοπεγχάγη. Άρρωτοι της προσπάθειας αυτής των Σκοπιανών Ιθυόντων στην Ελλάδα είναι οι αιτούντες. Οι τελευταίοι, συμπλέοντας με τις παραπάνω θέσεις των Σκοπίων, δημιουργούν ανύπαρκτα ζητήματα ιδιαίτερου μακεδονικού πολιτισμού και μακεδονικής γλώσσας («ΜΑΚΕΔΟΝΣΚΙ»), μέσω δε του υπό σύσταση Σωματίου, επιδιώκουν την υλοποίηση των παραπάνω σκοπών. Συνεκρημμένα, ένα από τα ιδρυτικά μέλη του εν λόγω Σωματίου, ο Σταύρος Αναστασιάδης, μαζί με άλλους ομοϊδέες του, όπως ο Χρήστος Σιδηρόπουλος, που πρωτοστατούσε παλαιότερα στην ίδρυση όμοιου Σωματίου, εμφανίσθηκαν στη Συνδιάσκεψη της ΔΑΣΕ στην Κοπεγχάγη όπου αφοσιώθηκαν στην ελληνοποίηση της (Ελληνοποίησης) Μακεδονίας (βλ. και Εφ. Θεσ. 1558/1991 αόμη). Επίσης, τα ιδρυτικά μέλη του υπό σύσταση Σωματίου, ήτοι οι Μπούδες, Δημήτρης και Βοσκοπούλος, όπως και ο προαναφερθέντος Σιδηρόπουλος, συναντήθηκαν κρυφά, στις 28 Ιουλίου 1991,

[Handwritten mark]

[Handwritten signature]

του ζητήσεως που προκύπτει στην ανάλυση εθνικής διαβίωσης, συνεπώς, καθώς και ότι αναγνώριση αυτού, ενόψει της πραγματικής του σκοπού του, με τον και στους λοιπούς φορείς, με τους οποίους θα συναλλάσσεται αποδεχόμενοι το σκοπό αυτό, όσο και διεθνώς, στα κράτη ενδιαφερόμενα να συζητήσουν στο ζήτημα ως μέλη, σύγχυση τόσο στο εσωτερικό της χώρας και, ιδίως, στους όρους «μακεδονικός-ική» πολιτικός - γλώσσα προκαλεί μέλων του, ότι, με την εφημερίδα του στην οποία αναφέρεται εξαγγελλόμενες δηλώσεις και σιωπηρώς δραστηριότητες των σε κίνδυνο τους θεμάτων του Ελληνικού Κράτους, με τις αντικείμενα προς τη δημόσια τάξη και ασφάλεια, αφού βέβαια εκρίνε «ότι ο σκοπός του υπό αναγνώριση ζήτημα με βάση τις παραδοχές αυτές, το δικαστικό Εφετείο στηριζόμενο σε χαλαρούς ιστορικά στοιχεία.

εξήντα χρόνια, να αποκλιμακωθεί εθνολογική οντότητα, Είναι αυτοδημιούργητο ότι ένα ημερήσιο εθνολογικό δεν μπορεί, σε φυσικά υφίσταται στην Ελλάδα «μακεδονική μειονότητα». Ούτε πολιτικός και μακεδονική γλώσσα «ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ». Ούτε Μακεδονικό Έθνος και κατά συνέπεια, μακεδονικός ζήτημα με όλα που προεκτέθηκαν, δεν υπάρχει

Τσαπρά, όπ. π. σελ. 34).

την επίτευξη των παραπάνω σκοπών τους (βλ. Στεφ. υποπόζενο των ζκοπίων, προφανώς, για να προωθήσουν είχαν αλληλεπιδράσεις συναντήσεις στη Θεσσαλονίκη με τον των ζκοπίων, Κύριο Γκιγκόρωφ. Ακόμη, τα ίδια πρόσωπα στην πόλη Μοναστηρίου, με τον πρώην Πρόεδρο του Κράτους

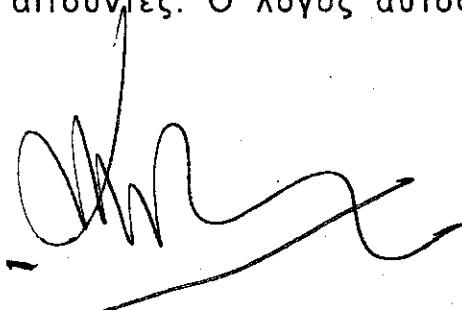
ΕΞΕΛΕΞΗ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ

συμβίωσης των πολιτών της περιοχής και κατ' επέκταση της γαλήνης της Χώρας», και ότι η αίτηση ήταν απορριπτέα, ως αβάσιμη κατ' ουσία και στη συνέχεια, απέρριψε την ασκηθείσα έφεση, επικυρώνοντας την απόφαση του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου, που είχε αποφανθεί ομοίως.

Με τους πρώτο, τρίτο, τέταρτο και πέμπτο, από το άρθρο 559 αριθ. 1 Κ.Πολ.Δ, λόγους αναίρεσης, προβάλλεται η αιτίαση ότι το δικάσαν Εφετείο, με το να κρίνει ότι ο σκοπός του σωματείου, του οποίου την αναγνώριση ζητούσαν οι αιτούντες – νυν αναιρεσείοντες, αντίκειται στη δημόσια τάξη και ασφάλεια, διότι θέτει σε κίνδυνο τους θεσμούς του Ελληνικού Κράτους, παρεβίασε κανόνες ουσιαστικού δικαίου και ειδικώτερα τις διατάξεις των άρθρων. 2, 4, 5, 14, 25 και 12 του Συντάγματος, 9,10 και 11 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΣΔΑ) και των άρθρων 78 έως 84 ΑΚ. Οι λόγοι αυτοί είναι απορριπτέοι, προεχόντως, ως αόριστοι, καθόσον ουδόλως προσδιορίζεται στο αναιρετήριο ποιό είναι το νομικό σφάλμα του δικάσαντος δικαστηρίου ερμηνευτικό ή υπαγωγικό και στη δεύτερη περίπτωση σε τι συνίσταται η παράβαση κατά την εφαρμογή των ως άνω διατάξεων, αλλά και σε κάθε περίπτωση, ως αβάσιμοι, διότι, σύμφωνα με τα εκτεθέντα στην προηγηθείσα μείζονα νομική σκέψη, η προστασία της δημόσιας τάξης, της εθνικής ασφάλειας και των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων, αποτελούν νόμιμους και επιτρεπτούς περιορισμούς της ελευθερίας και των δικαιωμάτων των προστατευομένων από τις ως άνω

διατάξεις και κατά συνέπεια το δικάσαν Εφετείο δεν παρεβίασε τις προαναφερθείσες διατάξεις του Συντάγματος και της ΕΣΔΑ τις σχετικές με τα δικαιώματα αυτά, αλλά ούτε και τις λοιπές ως άνω διατάξεις, που προστατεύουν τα αντίστοιχα δικαιώματα (ελευθερία έκφρασης και γνώμης, ελευθερία προσωπικότητας, ίση μεταχείριση, ελευθερία του συνέρχεσθαι), ούτε τέλος, τη διάταξη του άρθρου 25 του Συντάγματος (αρχή της αναλογικότητας), δεδομένου, ότι το μέτρο της μη αναγνώρισης του Σωματείου είναι αναγκαίο, για την αποφυγή της προσβολής της δημόσιας τάξης και της εθνικής ασφάλειας και των δικαιωμάτων και ελευθεριών τρίτων. Επί πλέον, ο πέμπτος λόγος αναίρεσης, κατά το μέρος αυτού, με το οποίο προβάλλεται η αιτίαση της παραβίασης των διατάξεων των άρθρων 9, 10, 11 και 14 της ΕΣΔΑ, εκ του ότι, το δικάσαν Εφετείο, με την προσβαλλομένη απόφασή του, απέρριψε την αίτηση λόγω της εθνικής καταγωγής και των πεποιθήσεων των αιτούντων, είναι σε κάθε περίπτωση απορριπτέος και ως στηριζόμενος επί εσφαλμένης προϋπόθεσης και ως εκ τούτου αβάσιμος, δεδομένου ότι ουδόλως περιέχονται παρόμοιες παραδοχές στην προσβαλλομένη απόφαση, όπως προκύπτει από το περιεχόμενο αυτής.

II. Με τον δεύτερο, από το άρθρο 559 αριθ. 11 ΚΠολΔ, λόγο αναίρεσης προβάλλεται η αιτίαση ότι το δικάσαν Εφετείο έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα μη επιτρεπόμενα και αποδείξεις που δεν προτάθηκαν και δεν προσκομίσθηκαν από τους αιτούντες. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος, ως

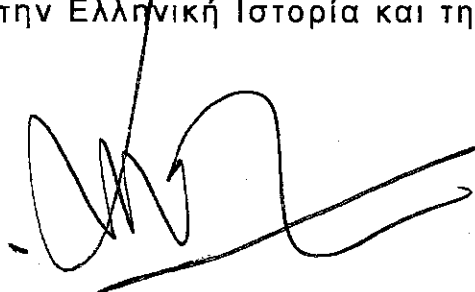
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΚΟΙΝΩΝΙΣΤΗΣ
Bixne

αόριστος, διότι ουδόλως προσδιορίζεται στο αναιρετήριο ποια είναι τα αποδεικτικά μέσα στα οποία αναφέρεται η αιτίαση του προκείμενου λόγου και για ποια αιτία είναι μη επιτρεπτά.

Η διάταξη του άρθρου 744 ΚΠολΔ, ορίζει ότι το δικαστήριο, όταν δικάζει κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, μπορεί και αυτεπαγγέλτως να διατάζει κάθε μέτρο για την εξακρίβωση πραγματικών γεγονότων, ακόμη και εκείνων που δεν έχουν προταθεί και ιδιαίτερα γεγονότων που συντελούν στην προστασία των ενδιαφερομένων ή της έννομης σχέσης ή του γενικότερου κοινωνικού συμφέροντος. Η διάταξη του άρθρου 759 παρ.3 ΚΠολΔ ορίζει ότι το δικαστήριο, κατά την ίδια ως άνω διαδικασία, ακόμη και αποκλίνοντας από τις διατάξεις που ρυθμίζουν την απόδειξη, διατάσσει αυτεπαγγέλτως κάθε τι, που κατά την κρίση του είναι απαραίτητο για την εξακρίβωση της αλήθειας των πραγματικών ισχυρισμών. Με τις διατάξεις αυτές εισάγεται απόκλιση από τη ρύθμιση του άρθρου 106 ΚΠολΔ (συζητητικό σύστημα) και καθιερώνεται, για τις υποθέσεις της εκουσίας δικαιοδοσίας, το ανακριτικό σύστημα, το οποίο παρέχει στο δικαστήριο ελευθερία αυτεπάγγελτης ενέργειας και συλλογής του αποδεικτικού υλικού και εξακρίβωσης πραγματικών γεγονότων, ακόμη και μη προταθέντων, που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης. Κατά συνέπεια, αφού στη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας ισχύει η ελεύθερη απόδειξη και ο δικαστής αποδεσμεύεται από τους αποδεικτικούς τύπους της αυστηρής απόδειξης,

δικαιούται, για τη διαμόρφωση της δικανικής του πεποίθησης, να λαμβάνει υπόψη του κάθε πρόσφορο αποδεικτικό μέσο, ακόμη και μη πληρούντα τους όρους του νόμου αποδεικτικά μέσα ή αποδεικτικά μέσα εκτός του καταλόγου του άρθρου 339 ΚΠολΔ. Επίσης, η διάταξη του άρθρου 336 παρ.1 ΚΠολΔ, ορίζει ότι πραγματικά γεγονότα, τα οποία είναι τόσο πασίγνωστα, ώστε να μην υπάρχει εύλογη αμφιβολία ότι είναι αληθινά, λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως και χωρίς απόδειξη, ενώ η παράγρ. 2 της ίδιας διάταξης ορίζει ότι πραγματικά γεγονότα γνωστά στο δικαστήριο από άλλη δικαστική ενέργειά του, λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως και χωρίς απόδειξη, αν η αλήθεια τους ισχύει απέναντι σε όλους. Εν προκειμένω με τον έκτο λόγο αναίρεσης προβάλλεται η αιτίαση ότι το δικάσαν Εφετείο υπέπεσε στις πλημμέλειες, τις προβλεπόμενες α) από το άρθρο 559 αριθμ. 10 ΚΠολΔ (δέχθηκε, ως αληθινά, πράγματα που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, χωρίς απόδειξη) και β) από το άρθρο 559 αριθμ.11 ΚΠολΔ, (έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα μη επιτρεπτά και αποδεικτικά μέσα, που δεν προσκομίσθηκαν από τους αιτούντες) και ειδικότερα ότι το δικάσαν Εφετείο, για να καταλήξει στο αποδεικτικό του πόρισμα ότι ο σκοπός του υπό αναγνώριση Σωματείου αντίκειται στη δημόσια τάξη και ασφάλεια και θέτει σε κίνδυνο τους θεσμούς του Ελληνικού Κράτους, δέχθηκε, κατά παράβαση των ως άνω διατάξεων, τα αναφερόμενα στο αναιρετήριο πραγματικά περιστατικά, τα σχετικά με την Ελληνική Ιστορία και την ταύτιση των αρχαίων

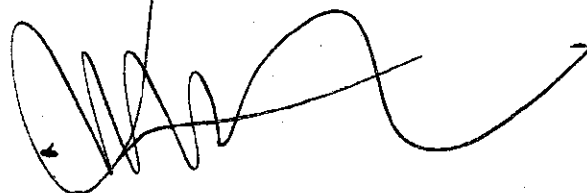
ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ
Πρόεδρος

Μακεδόνων με τους Έλληνες, καθώς επίσης τα σχετικά με την κίνηση του νεοσυσταθέντος (1991) κράτους των Σκοπίων (FYROM) να σφετερισθεί το όνομα «Μακεδονία» και με τη προσπάθεια αυτού να αποδείξει δια μέσου σωματείων, οργανώσεων και εκδηλώσεων τη δήθεν ύπαρξη χωριστού «Μακεδονικού» έθνους και χωριστής «Μακεδονικής» γλώσσας, όπως και την ύπαρξη «Μακεδονικής» μειονότητας, που ζει στην Ελλάδα και τέλος τα περιστατικά τα σχετικά με συγκεκριμένες δραστηριότητες ορισμένων εκ των μελών του υπό ίδρυση Σωματείου, οι οποίοι, για να υποβοηθήσουν τις ως άνω κινήσεις του Κράτους των Σκοπίων, συμμετείχαν στη Συνδιάσκεψη της ΔΑΣΕ, στην Κοπεγχάγη (1990) και αμφισβήτησαν την ελληνικότητα της Ελληνικής Μακεδονίας και επίσης προσέφυγαν, για τον ίδιο λόγο και το ίδιο έτος (1990) στο Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ. Επίσης, με τον όγδοο, από το άρθρο 559 αριθμ.11 ΚΠολΔ λόγο αναίρεσης, προβάλλεται η αιτίαση ότι το δικάσαν Εφετείο υπέπεσε στην ίδια ως άνω πλημμέλεια, της λήψης υπόψη αποδεικτικών μέσων μη επιτρεπτών, προς απόδειξη των ιδίων ως άνω περιστατικών των σχετικών με τις ως άνω δραστηριότητες ωρισμένων μελών και επί πλέον των περιστατικών των σχετικών με τις κρυφές συναντήσεις ωρισμένων μελών του υπό ίδρυση Σωματείου με τον τότε Πρόεδρο του Κράτους των Σκοπίων Κύρο Γκλιγκόρωφ, την 28-6-1991, στην πόλη Μοναστήρι και στη Θεσσαλονίκη, κατ' επανάληψη, με τον υποπρόξενο των Σκοπίων, προς προώθηση και επίτευξη των ιδίων ως άνω σκοπών. Οι δύο

αυτοί λόγοι (έκτος και όγδοος), πέραν του ότι είναι απορριπτέοι, ως άριστοι, διότι ουδόλως προσδιορίζεται στο αναιρετήριο ποία είναι τα αποδεικτικά μέσα, στα οποία αναφέρονται οι ως άνω αιτιάσεις και για ποιο λόγο αυτά είναι μη νόμιμα και μη επιτρεπτά, είναι επίσης, απορριπτέοι, ως απαράδεκτοι, διότι, όπως ήδη αναφέρθηκε στην προηγηθείσα νομική σκέψη, το Δικαστήριο, δικάζον κατά τη διαδικασία της εκουσίας δικαιοδοσίας, όπως στην προκειμένη περίπτωση, δικαιούται να λαμβάνει υπόψη και αυτεπαγγέλτως, κάθε πρόσφορο αποδεικτικό μέσο, για την εξακρίβωση πραγματικών γεγονότων, ακόμη και μη προταθέντων, που συντελούν στην προστασία του γενικώτερου κοινωνικού συμφέροντος. Εξ άλλου, κατά το από άρθρο 559 αριθμ. 10 ΚΠολΔ, σκέλος αυτού, ο έκτος λόγος αναίρεσης, είναι, σε κάθε περίπτωση, απορριπτέος ως αβάσιμος, διότι, από την προσβαλλομένη απόφαση προκύπτει, ότι το δικάσαν Εφετείο, δέχθηκε τα ως άνω περιστατικά, όχι χωρίς απόδειξη, αλλά με βάση τα μνημονευόμενα στην απόφαση αποδεικτικά μέσα, δηλαδή με βάση τα προσκομισθέντα έγγραφα και ειδικότερα το περιεχόμενο του καταστατικού του υπό ίδρυση σωματείου, τα γεγονότα τα οποία, κατά την εκτίμηση του Εφετείου, είναι πασίγνωστα, τα ιστορικά κείμενα και τα δημοσιεύματα νεώτερων εντύπων, τα αναφερόμενα στην απόφαση, και με βάση το περιεχόμενο της επίσης μνημονευόμενης απόφασης του ίδιου Εφετείου (1558/1991) η οποία έχει αποφανθεί επί

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ
ΣΤΟ ΕΠΙΣΤΡΟΦΕΥΜΑΤΟ

προηγούμενης, ίδιας με την υπό κρίση αίτησης, του αιτούντος ζήτησαν Χρήστου κ.π.

IV. Με τον έβδομο, από το άρθρο 559 αριθμ. 11

ΚΠολΔ, λόγο αναίρεσης, προβάλλεται η αιτίαση ότι το

δικασαν Εφετείο υπέπεσε στην πάληψεία της μη αλήψης

υπόψη αποδεικτικού μέσου και ειδικότερα της μη αλήψης

υπόψη της 57/1997/841/1047 10 Ιουλίου 1998 απόφασης του

Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίων Δικαιωμάτων, με την

οποία έγινε δεκτή αίτηση - προσφυγή των μελών προσώπιης

διοίκησης σωματίου, όμοιο με το κρινόμενο. Ο λόγος

αυτός, είναι απορπίτες ως βάσιμος, όοτι, από τη

διαλαμβανόμενη στην προβαλλόμενη απόφαση

διαββαίωση, ότι το Εφετείο, για να σχηματίσει τη δικανική

του πεποθήση, έλαβε υπόψη και «όλα τα μετ' επίκληση

προσκομιζόμενα έγγραφα», ουδέμία καταλείπεται αμφίβολα

ότι το δικασαν δικαστήριο έλαβε υπόψη και το ως άνω

έγγραφο, έστω και άν δεν μνημονεύεται ειδικώς.

V. Κατ' ακούουθίαν των ανωτέρω, πρέπει να

απορπίθει η υπό κρίση αίτηση αναίρεσης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορπίτει την από 19-6-2007 αίτηση των Δήμητριου

Πέτρου κ.π για αναίρεση της 243/2005 απόφασης του

Εφετείου Δυτικής Μακεδονίας.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 19 Ματίου

2009. Και

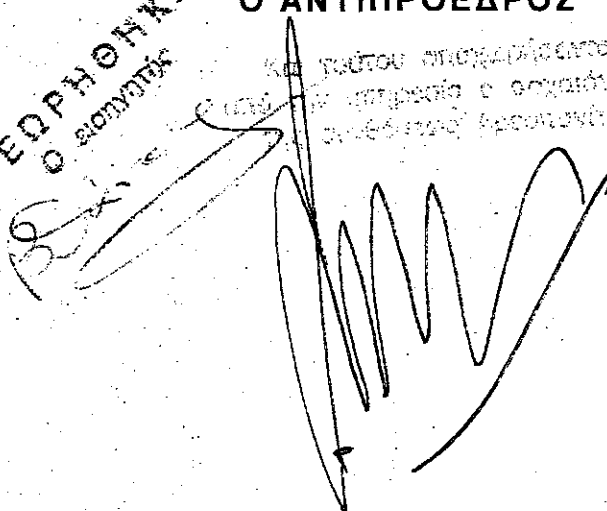
Δημοσιεύθηκε στην Αθήνα σε δημόσια συνεδρίαση

στο ακροατήριο του στις 11 Ιουλίου 2009.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΠΟΙΟΥΝΤΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΑΣΙΝ Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΑΝΕΒΑΙΝΑΝ ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟΝ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

